

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A. H. O., narozený X, alias: M. S. D., narozený X, státní příslušnost X, toho času Pobytové středisko Zastávka, Havířská 514, 664 84 Zastávka (dále jen **PoS**), předtím v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen **ZZC**),
zastoupený: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 27.3.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2020, č.j. OAM-35/LE-BA02-D05-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 27.3.2020 a soudu doručenou prostřednictvím elektronické pošty téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2020, č.j. OAM-35/LE-BA02-D05-2020, kterým bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona, jelikož žalovaný shledal, že podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Dublinkské nařízení**), je státem příslušným k posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu Rumunsko.

2. V žalobě zprvu žalobce obecně namítl jím shledaná porušení, kterých se měl žalovaný dopustit ve vztahu k jednotlivě uvedeným ustanovením zákonů, jednalo se o § 3, §50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), § 10a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu a čl. 17 Dublinkského nařízení. Namítaná porušení následně v žalobě dále rozvedl a konkretizoval.

Bylo namítáno porušení povinnosti žalovaného zabývat se tím, zda navrácení žalobce do Rumunska nebude znamenat porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Úmluva**), a to zejména s ohledem na přijímací podmínky v Rumunsku. Ačkoliv se žalovaný touto otázkou zabýval na str. 5 napadeného rozhodnutí, považuje žalobce jím obecně konstatovaná fakta za nedostatečné odůvodnění, které tak činí napadené rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Dále žalobce namítl jím shledané pochybení žalovaného, které spočívalo v nedostatečném shromáždění relevantních podkladů k bezpečnostní a azylové situaci v Rumunsku tak, aby mohlo být správně posouzeno, zda je na místě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Dublinkského nařízení. V souvislosti s tím žalobce odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Tarakhel proti Švýcarsku a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 12.1.2017, č.j. 5 Azs 229/2016-44. K tomu dodal, že důkazní břemeno ohledně neexistence systémových nedostatků azylového řízení nebo přijímacích podmínek nesl v daném případě primárně žalovaný, který je odpovědný za jištění skutkového stavu způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Proto není vůbec důležité, zda žalobce nijak výslovně nezpochybňoval kvalitu rumunského azylového řízení. Povinnost shromáždit přesné a aktuální informace fungování azylového systému země, do které má být žadatel v souladu s Dublinkským nařízením předán, totiž vážne na žalovaném. Tuto povinnost má vždy, bez ohledu na to, zda žadatel v rámci řízení uvede nějaké konkrétní skutečnosti, které by mu v návratu měly bránit.

Poté žalobce popsal problémy azylového systému v Rumunsku, kdy je nízký počet úředníků, kteří tuto agendu spravují, a kteří v případě vyššího počtu žadatelů o mezinárodní ochranu tuto činnost nebudou schopni zvládat odpovídajícím způsobem. V současné době považuje za hlavní systematický nedostatek úroveň ubytovacích podmínek a přístup k jednání v rodném jazyce. K pobytovým podmínkám přestřel následující. Naprostá absence hygieny spočívající ve všude přítomném hmyzu, nedostatek vybavení jako jsou lůžka, jejich špatný hygienický stav, stejně tak jako sprch a dalších zařízení. Ohledně špatné dostupnosti tlumočnických služeb sdělil, že je známo, že v Rumunsku je nedostatečný počet kvalifikovaných tlumočnicků, což způsobuje značné problémy při uplatňování svých práv. Následně souhrnně namítl, že žalovaný vůbec nezjišťoval skutečnosti důležité pro aplikaci článku 3 odst. 2 druhý pododstavec, čímž porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Žalobce dále namítal pochybení žalovaného, který nezhodnotil aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení, ačkoliv proto byly v jeho případě dány důvody zvláštního zřetele hodné. V souvislosti s tím vytknul žalovanému absenci odůvodnění pro nepřistoupení k aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. V důsledku toho zatížil žalovaný své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Za důvod zvláštního zřetele hodné považoval žalobce zejména panující situaci okolo COVID – 19, kterou žalovaný v posouzení vůbec nezmínil. I když dne 4.3.2020 obdržel žalovaný informaci o uznání příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce Rumunskem, měl žalovaný s ohledem na přísné podmínky pro vstup na území Rumunska zjišťovat, zda souhlas nadále trvá. Žalovaný měl povinnost vzít v potaz i skutečnost, zda bude předání žalobce fakticky umožněno, což za dané situaci není jasné. Spekulaci, zda souhlas Rumunska trvá i za této situace žalobce podložil odkazem na praxi Německa ve vztahu k Itálii. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. Součástí podané žaloby učinil žalobce i návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Usnesením ze dne 21.4.2020 č.j. 60 Az 19/2020 -41, které nabylo právní moci dne 22.4.2020, soud žalobě odkladný účinek nepřiznal a návrh zamítl.

4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 13.3.2020 č.j. OAM-35/LE-BA02-D05-2020** bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Dublinského nařízení je Rumunsko. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že dne 22.2.2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR). V průběhu řízení žalovaný zjistil, že dne 13.2.2020 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a následně byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů. Dne 14.2.2020 vyplnil žalobce prohlášení o totožnosti pro potřeby řízení o jeho předání podle mezinárodní smlouvy, kdy uvedl, že se jmenuje X X X, nar. X a je státním občanem X. Následně byla podána žádost příslušným orgánům Slovenské republiky o jeho převzetí na základě Dohody mezi vládou ČR a vládou Slovenské republiky o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích. Dne 15.2.2020 byl žalovanému doručen nesouhlas příslušných orgánů Slovenské republiky s převzetím. Z důvodu nezletilosti byl žalobce usnesením Okresního soudu v Sokolově ze dne 15.2.2020 č.j. 40 Nc 18006/2020 předán do péče Zařízení pro děti-cizince.

Dne 19.2.2020 byly Oddělení dokladů a specializovaných činností, Odboru cizinecké policie, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, doručeny listinné stopy nalezené a zajištěné v nákladovém prostoru nákladního automobilu, ve kterém byl žalobce dopraven na území ČR. Zmíněné stopy tvořily zejména útržky a fragmenty cestovního dokladu a vízového štítku, které byly specialistou na cestovní doklady roztrženy a byla z nich mimo jiné sestavena identifikační strana cestovního pasu X č. P00758495 vydaného na jméno X X X, X, a rumunské dlouhodobé vícenásobné vízum k pobytu č. 002425604 s platností do 30.5.2020. Portrétní fotografie držitele uvedeného cestovního dokladu i víza odpovídala skutečné podobě žalobce. Na základě zmíněných informací byl žalobce identifikován jako X X X, nar. X. V důsledku těchto zjištění Okresní soud v Sokolově usnesením ze dne 20.2.2020 č.j. 40 Nc 18006/2020 ukončil pobyt žalobce v Zařízení pro děti-cizince a žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie

Karlovarského kraje, ze dne 20.2.2020 č.j. KRPK-14492-54/ČJ-2020-190022 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), za účelem správního vyhoštění a umístěn do ZZC Balková. V návaznosti na podanou žádost o mezinárodní ochranu byl následně rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24.1.2020 č.j. OAM-35/LE-BA02-D01-PS-2020 předzajištěn na základě § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

Dne 5.3.2010 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že dne 20. nebo 22.12.2018 odletěl z X do Malajsie. V Malajsii byl skoro jeden rok a okolo 29.12.2019 odletěl do Rumunska. V Rumunsku pobýval jeden měsíc a dne 13.2.2020 kamionem přicestoval do ČR. Ke své totožnosti sdělil, že se jmenuje X X X, nar. X, a přicestoval na falešné údaje X X X, nar. X. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je obava o svůj život v X. Z důvodu přetrvávajících nejasností stran věku žalobce, bylo provedeno radiologické vyšetření levého zápěstí a skeletu levé ruky žalobce. Výsledkem bylo zjištění, že žalobce je starší věku 20 let.

Pohovor v rámci řízení Dublinského nařízení byl proveden dne 11.3.2020 v jazyce anglickém za přítomnosti tlumočníka anglického jazyka, kdy žalobce uvedl, že z bezpečnostních důvodů X opustil. Ke svému věku sdělil, že se nenarodil v nemocnici a datum narození, které uváděl při poskytnutí údajů, mu sdělila jeho matka. Dále uvedl, že je mu 17 let a zpochybňuje výsledek lékařského vyšetření, jež ukázalo, že je starší 20 let. Dle jeho slov jediný doklad totožnosti, který měl, byl ten cestovní doklad, jež mu dali převaděči. Pašeráci mu zařídili falešnou identitu, a on se dostavil na pasový úřad, kde poskytl otisky prstů a byl mu vydán pas. V Rumunsku pobýval celý leden a 12 dní v únoru a zemi opustil 12.2.2020, protože chtěl za svým bratrem do Německa, který je dle slov žalobce občan Německa a bydlí v Mnichově. Jeho cílem cesty je Německo, kde má bratra a chce tam žít. Žalovaný k osobě bratra žalobce uvedl, že žalobce neznal přesnou adresu jeho pobytu na území Německa a do dnešního dne ji nedoložil. Od žalobce žalovaný také neobdržel písemnou žádost o sloučení s jeho bratrem, proto i vzhledem k výše popsáným skutečnostem nepovažoval zmíněnou informaci za relevantní a dále se jí nezabýval.

Poté žalovaný zkoumal, zda je ve smyslu Dublinského nařízení místně příslušný k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce; postupně vyloučil aplikovatelnost čl. 8 – 11 Dublinského nařízení, než určil místní příslušnost Rumunska dle čl. 12 odst. 2, neboť na základě známých informací ze sestavené identifikační strany cestovního dokladu žalobce s vízovým štítkem č. 002425604 bylo zjištěno, že žalobce v době žádosti o mezinárodní ochranu byl držitelem platného víza vydaného Rumunskem. Dne 25.2.2020 žalovaný požádal Rumunsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR, a to souhlasilo.

Následně se žalovaný zabýval existencí systémových nedostatků dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v Rumunsku. Přitom vycházel zejména z Informace OAMP ze dne 2.9.2019, týkající se azylového systému v Rumunsku. Nicméně po vyhodnocení všech dostupných informací nedospěl žalovaný k závěru, že by Rumunsko trpělo systémovými nedostatky, které by nedovolovaly předání žalobce. Na základě zjištěných skutečností nezjistil ani žádné socioekonomické vazby žalobce na území ČR nebo okolnosti hodné zvláštního zřetele, které by odůvodňovaly aplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Proto bylo rozhodnuto žalovaným tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

podané žádosti podle čl. 3 Dublinského nařízení je Rumunsko.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 6.4.2020** popřel oprávněnost žalobních námitek a nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují, že by v průběhu správního řízení porušil ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Poté odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí a zopakoval, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, neboť bylo zjištěno, že mu bylo vydáno rumunské vícenásobné vízum č. 002425604 s platností do 30.5.2020, což byl důvod pro aplikaci čl. 12 Dublinského nařízení. Dále žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 9.5.2018 č.j. 9 Azs 17/2018 – 28, z něhož mimo jiné dovodil, že jde-li o Rumunsko, domněnka o dodržování základních lidských práv touto členskou zemí Evropské unie, vyvrácena nikdy nebyla. Také bylo uvedeno, že pro případ, kdyby se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný v této souvislosti konstatoval, že Rumunsko je povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového *acquis* posoudit žádost žalobce. Dle žalovaného z uvedených i dostupných informací vyplývá, že Rumunsko dlouhodobě a aktivně řeší kapacitu ubytovacích azylových středisek na svém území.

Rovněž žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že nemá aktuální přehled o situaci v Rumunsku a o používání shodné argumentace nehledě na to, o jaký stát se jedná. Žalovaný se aktivně zajímal o to, jaká byla aktuální situace a disponoval aktuálními informacemi ze dne 2.9.2019 týkající se řízení o mezinárodní ochraně, azylových středisek, dublinského systému a počtu žádostí o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Co se týká materiálů, které měl žalovaný k dispozici, a ze kterých vycházel, jednalo se např. o European Union, European Asylum Support Office (EASO), Zpráva EASO k metodice informací o zemích původu, červen 2019, AIDA, Zpráva o zemi: Rumunsko, únor 2019, MZV USA, Výroční zpráva o lidských právech za rok 2018 - Rumunsko, 13.3.2019.

Žalovaný rovněž zdůraznil znění čl. 29 Dublinského nařízení, dle něhož má ČR 6 měsíců na realizaci předání, a to buď od přijetí akceptace nebo usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku či od vydání konečného rozhodnutí o přezkumu. Také si žalovaný byl vědom současné situace týkající se šíření onemocnění COVID 19 a přijatých opatření členských států ve vztahu k omezení či dokonce odložení možnosti předávání osob pocházejících z třetích zemí podle Dublinského nařízení. Avšak lhůta 6 měsíců od vydání usnesení o nepřiznání odkladného účinku či rozsudku soudu je relativně dlouhá doba, v níž se situace neustále vyvíjí a mění, stejně jako reakce států. Nicméně nelze nyní vyloučit, že předání do Rumunska v průběhu či ke konci stanovené 6 měsíční lhůty nebude možné. Nadto Evropská komise situaci rovněž velmi intenzivně sleduje a průběžně vyhodnocuje informace poskytované členskými státy, přičemž žádné plošné opatření týkající se pozastavení implementace Dublinského nařízení včetně předávání osob podle uvedeného nařízení dosud nevydala.

K aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení poukázal žalovaný na rozsáhlou judikaturní činnost, která se uvedenou problematikou již zabývala, přičemž došla k jednotnému závěru, že aplikace čl. 17 Dublinského nařízení je pouze oprávněním členského státu, nikoliv jeho povinností. Jedná o doložku svrchovanosti, kdy se členskému státu ponechává možnost vlastního uvážení, zda sám posoudí žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný na základě posouzení všech okolností případu nedospěl k závěru, že by měl využít svého

práva a převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, proto závěrem soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 13.3.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 6.4.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 13.3.2020 žalobci předáno 19.3.2020.
7. **V replice žalobce dne 29.4.2020** setrval na svém tvrzení uvedeném již v žalobě. Zejména tak žalobce opětovně žalovanému vytkl absenci informací svědčících o neexistenci systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku. Rovněž namítal, že nelze z napadeného rozhodnutí seznat, jak byl učiněn závěr, že jeho návrat do Rumunska nebude znamenat porušení článku 3 Úmluvy, resp. článku 4 Listiny základních práv EU. Dále nepovažoval za dostatečné odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu pouhý odkaz na podklady, z nichž žalovaný čerpal informace o stavu azylového řízení v Rumunsku, aniž v napadeném rozhodnutí konkrétně uvedl, jak uvedené zprávy hodnotil. Rovněž pouhé konstatování obecných informací o azylovém řízení v Rumunsku nepovažoval žalobce za dostačující a upozornil, že zjištěné informace nemají oporu ve správním spise, čímž měl žalovaný zatížit své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. K uvedenému žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24.4.2018, č.j. 53 Az 3/2018-33. Žalobce v kontextu výše uvedeného také poukázal na skutečnost, že ačkoliv je v případě zjišťování systémových nedostatků v rámci členských států EU uplatňována zásada vzájemné důvěrnosti, nelze dle judikatury ESLP a Soudního dvora zcela vyloučit jejich existenci i v členském státě EU. Žalovaný měl dále vydat napadené rozhodnutí v rozporu § 3 správního řádu, neboť nezjišťoval stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu).
8. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu **věta předposlední před středníkem**).
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

11. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
12. Žalobce nejdříve namítal nedostatečně zjištěný stav věci žalovaným dle § 3 správního řádu, když ten vůbec nezjišťoval skutečnosti důležité pro aplikaci čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 Dublinského nařízení. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou, neboť z obsahu správního spisu je patrné, že si žalovaný v rámci řízení o předání žalobce zajistil dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Přičemž tyto podklady poskytují jasný, přehledný, obsáhlý a věrohodný zdroj informací, z nichž žalovaný následně zjistil skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu. Žalovaný při zjišťování skutečného stavu věci vycházel zejména z provedených výsledků žalobce, výpisů z evidencí (EURODAC), nalezeného dokladu totožnosti, lékařského vyšetření, informací shromážděných v dokumentu Rumunsko Informace OAMP 2.9.2019 - Azylový systém, sdělení Rumunska, které uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a v neposlední řadě i z ustálené judikatury. Veškeré uvedené materiály jsou součástí správního spisu a vypovídají dostatečným, jasným a průkazným způsobem o fungování azylového systému a dodržování lidských práv v Rumunsku stejně jako o důvodech, pro něž žalovaný nepřistoupil k aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Současně s tím žalovaný dostal i své povinnosti plynoucí z § 50 odst. 2, 3 a 4 a z § 52 správního řádu.
13. Současně se měl žalovaný dopustit jednání v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, když v napadeném rozhodnutí nedostatečně odůvodnil vyloučení existenci systémových nedostatků pouhým konstatováním obecných informací stran Rumunska.
14. Nejdříve považuje soud za důležité v této souvislosti poukázat na rozsudek NSS ze dne 7.8.2018, č.j. 6 Azs 117/2018 – 26 „*Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr EU vyslovil, že „[...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.“ Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak*

aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ Z uvedené judikatury tak zejména vyplývá skutečnost, že v případě členských států Evropské unie je předpoklad dodržování základních lidských práv a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků. Přesto, jak lze dovodit z rozsudku NSS ze dne 12.1.2017 č.j. 5 Azs 229/2016-44 (jehož závěrů se v žalobě dovolával i žalobce), tato skutečnost sama nepostačuje pro vyloučení domněnky existence systémových nedostatků, nýbrž je nutné dále v intencích posledně uvedeného rozsudku, aby si správní orgán zajistil další podklady, které důvěryhodně vypovídají o stavu dodržování lidských práv a vylučují riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení (tudíž i čl. 3 Úmluvy) pro žadatele o mezinárodní ochranu, který má být do příslušného členského státu přemístěn a objektivně je vyhodnotit.

15. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se žalovaný existencí systémových nedostatků zabýval nedostatečně a obecně pouhým konstatováním obecných faktů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména uvedl fakta vyplývající z Informací OAMP ze dne 2.9.2019 týkající se azylového systému v Rumunsku, čímž splnil povinnost zajistit si další podklady vypovídající o stavu dodržování lidských práv a vylučujících riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v Rumunsku. Rovněž se zabýval existencí závazného rozhodnutí či jiného závazného právního dokumentu na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvoru či jiných vrcholných orgánů mezinárodních organizací působících na poli ochrany základních lidských práv, které by zavdávaly domněnku o existenci systematických nedostatků pro žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku či jiného nelidského či ponižujícího zacházení ze strany Rumunska, avšak žádné nezjistil. Dále žalovaný provedl s žalobcem pohovor v přítomnosti tlumočníka, z důvodu zjištění subjektivního vnímání tamějšího azylového systému či běžného života ve smyslu dodržování lidských práv, avšak z jeho obsahu nic nenásvědčovalo tomu, že by byl žalobce v Rumunsku vystaven riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Rovněž se všemi v průběhu řízení shromážděnými podklady seznámil žalovaný žalobce, ten se k nim nijak nevyjádřil, nenavrhл jejich rozšíření či jinak nesouhlasil s jejich obsahem, pouze konstatoval, že nechce do Rumunska. Zhodnocení veškerých takto získaných informací provedl žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí, a to způsobem, který nevykazuje žádné nedostatky, které by zakládaly pochyby o nedostatečném vypořádání se s tím, zda v Rumunsku ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu dochází k systémovým nedostatkům dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Pokud žalobce i přes to považuje tyto získané údaje za příliš obecné, nic mu nebránilo uvést jím konkrétně shledané systémové nedostatky již v řízení před správním orgánem a nikoliv až nyní v řízení o žalobě. Je sice pravdou, že v daném typu řízení leží břemeno důkazní z větší míry na správním orgánu, neznamená to však, že žalobce může po celou dobu řízení zůstat pasivní. Jestliže žalobce v průběhu řízení o předání neuvedl žádné konkrétní skutečnosti vzbuzující důvod domnívat se, že azylový systém v Rumunsku trpí systémovými nedostatky, neunesl břemeno tvrzení a musí nést negativní následky své pasivity v řízení před žalovaným. Nadto soud opakuje již jednou uvedené a to, že žalobce při seznámení s podklady pro rozhodnutí neuvedl nic, co by nasvědčovalo tomu, že v Rumunsku dochází k systémovým nedostatkům, rovněž neuvedl žádnou bližší skutečnost, jež by žalovanému umožnila zcela konkrétně se zaměřit na žalobcem shledaný systémový nedostatek. Soud tak na základě výše uvedeného neshledal námitku žalobce

důvodnou, neboť žalovaný se dostatečným, jasným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou možné existence systémových nedostatků hrozících v Rumunsku i s odkazy na podklady, z nichž příslušné informace čerpal, čímž dostal své povinnosti dle § 68 odst. 3 správního řádu. Současně s tím soud podotýká, že žádný právní předpis, soudní rozhodnutí či jiný mezinárodní dokument neuvádí, jaké množství podkladů je správní orgán povinen opatřit, aby vyloučil existenci systémových nedostatků ve státě, kam bude cizinec dle Dublinského nařízení předáván. Správní orgán je tak „pouze“ povinen objektivně a náležitě zjistit tyto skutečnosti takovým způsobem, aby nevznikaly důvodné pochybnosti. V daném případě soud považuje tuto povinnost žalobce, s ohledem na výše uvedené, za splněnou. Nadto soud připomíná, že ačkoliv Informace OAMP ze dne 2.9.2019 jsou počítány jako jeden podklad, informace v něm obsažené jsou souhrnem nejdůležitějších informací z mnoha dalších objektivních a důvěryhodných zdrojů, tudíž je tento podklad dostatečně způsobilý podat dostatečně konkrétní a k věci vypovídající popis skutečného stavu dodržování lidských práv a azylového systému v Rumunsku. Z výše uvedených důvodů neshledal soud žalobcem uplatněné námitky týkající se systémových nedostatků v Rumunsku důvodné.

16. Soud i přes výše uvedené považuje za vhodné vyjádřit se k aktuálně v žalobě tvrzeným systémovým nedostatkům, které soud neshledal důvodnými, neboť nedosahují takové intenzity, aby je bylo možné podřadit pod podmínky stanovené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, což je v souladu s výše uvedeným názorem soudu.
17. Dle názoru soudu žalobcem namítaný systémový nedostatek týkající se možného zahlcení azylového systému v Rumunsku je neopodstatněný. Žalobce ve svých tvrzeních v podané žalobě pouze spekuluje o možných negativních scénářích, které by mohly nastat za určité žalobcem vykonstruované situace v budoucnu. Nicméně za současné situace se tato tvrzení nezdají ani v nejmenší míře pravděpodobná a současně nelze předjímat závěry, které neskýtají oporu v žádném podkladu pouze na základě hypotetického tvrzení. K námitce nekvalitního tlumočení soud konstatuje, že z žalobcem uváděného příkladu není soudu zřejmé, jakým konkrétním způsobem tento nedostatek žalobce shledává důvodným ve vztahu ke své osobě, neboť žalobce, jak sám uvedl, hovoří anglicky a X, přičemž jím uváděný příklad se týkal překladu z kurdštiny. Rovněž soud poukazuje na skutečnost, že žalobce v současném řízení hovořil prostřednictvím tlumočnicka jazyka anglického; anglický jazyk jako jeden z nejrozšířenějších jazyků poskytuje rovněž širokou základnu tlumočnicků, kteří jsou hojně zastoupeni i v Rumunsku. Není tedy důvod domnívat se, že by žalobce nemohl z těchto důvodů uplatňovat v Rumunsku svá práva z důvodu jazykové bariéry. Co se týče hygienických podmínek, v této části se soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 7.8.2018, č.j. 6 Azs 117/2018 – 26 [14], v němž se soud vyjádřil konkrétně k systémovým nedostatkům v Rumunsku takto: *„Totožnými námitkami, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a dle nichž jsou v rumunském azylovém řízení systémové nedostatky, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20, (viz bod [5] odkazovaného rozsudku). Dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky „nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

pro žadatele o mezinárodní ochranu“. Obdobná argumentace se pak nachází i v odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud proto rozhodl správně a své závěry odůvodnil v souladu s judikaturou Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu. Jelikož problémy uváděné stěžovatelem i podle Nejvyššího správního soudu nemohou zjevně představovat systémové nedostatky, je odůvodnění napadeného rozsudku dostačující, když krajský soud stěžovatelem namítané nedostatky podrobně zrekapituloval, následně odkázal na závěry relevantní judikatury a konstatoval, že takové intenzity, aby šlo o systémové nedostatky, nedosahují.“

18. V samém závěru žalobce namítal nesprávný postup žalovaného, který nepřistoupil k aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení, ačkoliv k tomu byly v případě žalobce dány důvody zvláštního zřetele hodné (COVID – 19). Z totožných důvodů žalobce rovněž rozporoval, zda je předání stále možné realizovat, a zda souhlas Rumunska s přijetím žalobce zpět i nadále trvá.
19. K namítanému soud uvádí, že na aplikaci žalobcem požadovaného čl. 17 Dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Uvedené nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, č.j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku srchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.“* Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“ I přes takto učiněné závěry je z napadeného rozhodnutí patrné, že se žalovaný touto otázkou zabýval nad rámec své povinnosti, a to konkrétně na str. 6. Avšak po zhodnocení veškerých mu v té době známých informací a okolností případu (tj. včetně onemocnění COVID-19), neshledal žádný důvod pro aplikaci uvedeného čl. 17 Dublinského nařízení. Pokud pak žalobce namítá, že tento svůj závěr dostatečně nezdůvodnil, odkazuje soud na již výše citovaný rozsudek Krajského soudu v Praze. Soud v návaznosti na uvedené shledal tuto námitku nedůvodnou.
20. Dále žalobce k panující situaci okolo onemocnění COVID – 19 poukázal na povinnost žalovaného zjistit, zda je předání do Rumunska stále možné a souhlas Rumunska s přijetím žalobce zpět i nadále trvá. K uvedenému soud konstatuje, že do dne vydání napadeného rozhodnutí Rumunsko svůj souhlas zpět nevzalo ani jinak neinformovalo ČR o zastavení přijímání cizinců v rámci Dublinského nařízení. Rovněž v době vydání napadeného

rozhodnutí neměl žalovaný důvod tyto skutečnosti zjišťovat, neboť v té době nebylo možné předpovídat budoucí vývoj této situace, a realizace předání se jevila jako jistá. K upozornění žalobce soud dále konstatuje, že samotná existence pandemie ještě neznamená faktickou nemožnost realizace předání žalobce, neboť ta musí být provedena v určité lhůtě (dle čl. 29 Dublinského nařízení), přičemž její délka (6 měsíců) poskytuje dostatek času pro změnu vývoje celé situace, a tím i realizaci předání. Nelze tak souhlasit s žalobcem a předjímat, že v době vymezené pro realizaci předání, k ní skutečně nedojde, aniž by pro to byly závažné důvody domnívat se tak. Zároveň k tomu soud podotýká, že v současné době mu není známa žádná informace, dle které by nebylo možné předání realizovat. K žalobcem uváděným příkladům řešení této situace ze strany Německa soud dodává, že v případě Německa se jednalo o postup dobrovolný a opačný, neboť Německo přestalo předávat cizince do Itálie a nikoliv, že by Itálie odmítala cizince přijímat. Tyto příklady nejsou zcela přílehlavé k žalobcově situaci. Z těchto důvodů nepovažuje soud pandemii Covid-19 za překážku v realizaci předání žalobce do Rumunska. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že s ohledem na aktuální situaci, ke které je soud povinen z důvodu neustále se vyvíjejícího stavu přihlédnout, se jeví realizace předání nadmíru jistou, neboť již dochází k postupnému rozvolňování opatření přijímaných s pandemií Covid-19 a otevírání státních hranic. Soud proto neshledal tato tvrzení žalobce za způsobila jakkoliv ovlivnit správnost a realizovatelnost napadeného rozhodnutí.

21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť pouhá představa žalobce, jaké úrovně by dle něho měl dosahovat azylový systém v Rumunsku, nelze považovat za důvod pro vyhovění jeho žalobě.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 26. května 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.